

РЕШЕНИЕ

№ 189

гр. Пловдив, 25.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 2-РИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Михаела Хр. Буюклиева

Членове: Иван Хр. Ранчев
Велина Ем. Антонова

при участието на секретаря Нели Б. Богданова
в присъствието на прокурора К. В. П.
като разглежда докладваното от Михаела Хр. Буюклиева Въззивно частно
наказателно дело № 20235000600359 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.12 от ЗПИИСАННЛСМВЛС.

С решение № 22/18.07.2023г., постановено по ЧНД № 67/2023г., Окръжен съд гр.С. е признал и приел за изпълнение присъда /съдебно решение/ от 07.04.2022г., постановена от Върховния съд на Западна Д., с номер *.*.*****-**, влязла в законна сила на 07.04.2022г., с която българският гражданин М. М. Т., ЕГН *****, роден на *****г. в гр.С., е признат за виновен в това, че преди 20.04.2021г., заедно и след общо предварително договаряне, разбиране и планиране, с цел последващо предаване на значително количество особено опасно или увреждащо вещество на един сравнително голям кръг хора срещу значително възнаграждение или при други особено утежняващи обстоятелства, е внесъл 4937 грама MDMA /метилен-диокси-мета-амфетамин/ и 2967 грама кетамин в Д., тъй като веществата са били изпратени в колет от Х. и чрез „П.Н.“ са били доставени на адреса на М. Т. в гр.В., ул.В., **, ет.*, дясно на 20.04.2021г. и той е приел тези 4937 грама MDMA и 2967 грама кетамин, като същото деяние е квалифицирано като престъпление по параграф 191 от Наказателния

кодекс на К. Д., съответстващо на престъпление по чл.242, ал.2 от НК на Р*, за което деяние му е определено и наложено наказание лишаване от свобода за срок от 6 години или 2191 дни.

На основание чл.57, ал.3 от ЗИНЗС е определен първоначален „общ“ режим на изтърпяване на наказанието лишаване от свобода.

На основание чл.12, ал.9 от ЗПИИСАННЛСМВЛС при изпълнението му е приспаднато времето, през което осъденият е бил задържан по време на наказателното производство, както и времето, през което търпи наложеното наказание, считано от 20.04.2021г. до фактическото му предаване в Р* за изпълнение на наказанието по признатия за изпълнение съдебен акт.

Решението на Окръжен съд гр.С. се обжалва от адв.А.А., защитник на осъденото лице Т., като неправилно и незаконосъобразно. Иска се неговата отмяна.

В съдебно заседание представителят на Апелативна прокуратура гр.Пловдив счита, че обжалваният съдебен акт е правилен и законосъобразен и като такъв следва да се потвърди, а жалбата, като неоснователна, да се остави без уважение.

Защитникът на осъденото лице поддържа жалбата с изложените в нея съображения.

Пред въззивния съд осъденият Т. не се явява, тъй като търпи наказание лишаване от свобода в пенитенциарно заведение в К. Д.. В осъществената телефонна конференция заявява, че не желае да бъде върнат в Р* за изтърпяване на санкцията. Сочи, че е завел дело за намаляване размера на наложената му забрана да пребивава на територията на К. Д., на което трябва да присъства лично.

В последната си дума моли да се отмени решението на първоинстанционния съд.

Пловдивският апелативен съд, като обсъди доказателствата по делото, поотделно и в тяхната съвкупност, изразеното от страните в жалбата и пред настоящата инстанция и провери правилността на атакуваното решение, намира и приема за установено следното:

ЖАЛБАТА е процесуално допустима, тъй като е подадена в срок от надлежна страна в процеса. Разгледана по същество Е НЕОСНОВАТЕЛНА.

За да постанови решението си, Окръжен съд гр.С. правилно е приел, че е компетентен да се произнесе по признаване на съдебния акт на издаващата държава, тъй като осъденото лице Т. е български гражданин, с местоживееене в района му. Последният е с постоянен и настоящ адрес в гр.С. и не е посочил адрес в чужбина.

Въззивният състав споделя извода на първоинстанционния съд, че съдебният акт е придружен от удостоверение по образец съгласно приложение № 1 към чл.3 от ЗПИИСАННЛСМВЛС и чл.4 от Рамково решение 2008/909/ПВР на Съвета, издадено от компетентен орган на държава членка, придружени с превод на български език. Някои противоречия между удостоверението и присъдата относно датата на влизането ѝ в сила са изяснени с обмен на допълнителна информация с компетентния орган на К. Д..

Удостоверението съдържа необходимата информация относно съдебния акт, който се иска да бъде признат и приет за изпълнение от българския съд.

Касае се за присъда /съдебно решение/ от 07.04.2022г., постановена от Върховния съд на Западна Д., с номер *.*.*****-**, влязла в сила на 07.04.2022г., с която българският гражданин М. М. Т. е признат за виновен в това, че преди 20.04.2021г., заедно и след общо предварително договаряне, разбиране и планиране, с цел последващо предаване на значително количество особено опасно или увреждащо вещество на един сравнително голям кръг хора срещу значително възнаграждение или при други особено утежняващи обстоятелства, е внесъл 4937 грама MDMA /метилен-диокси-мета-амфетамин/ и 2967 грама кетамин в Д., тъй като веществата са били изпратени в колет от Х. и чрез „П.Н.“ са били доставени на адреса на М. Т. в гр.В., ул.В., **, ет.*, дясно на 20.04.2021г. и той е приел тези 4937 грама MDMA и 2967 грама кетамин. Това деяние е квалифицирано като престъпление по параграф 191 от Наказателния кодекс на К. Д., за което му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от 6 години или 2191 дни.

Законосъобразен е изводът на първостепенния съд, че горната деятелност съставлява престъпление и по българското законодателство. Тя покрива признаците на престъпление по чл.242, ал.2, пр.1 от НК - трафик на наркотични вещества, за което се предвижда наказание лишаване от свобода

от десет до петнадесет години, както и глоба.

Според чл.7 от Рамково решение 2008/909/ПВР на Съвета и чл.8, ал.2, т.5 от ЗПИИСАННЛСМВЛС в случая не се изисква двойна наказуемост, тъй като е налице незаконен трафик на наркотични и психотропни вещества.

От предоставената информация от компетентния орган на издаващата държава се установява, че осъденото лице е лишено от свобода от 20.04.2021г. до 06.04.2022г., включително, в К. Д. по време на наказателното производство, като броят на намалените дни е 352. Присъдата е приведена в изпълнение на 07.04.2022г. До 10.10.2022г. са изтърпени 538 дни от наказанието, с остатък 1653 дни, с краен срок на изпълнение 20.04.2027г.

Посочени са и датите на условно освобождаване. При изтърпяване на 2/3 от присъдата съгласно чл.38 § 1 от НК на К. Д. - 20.04.2025г. При изтърпяване на 1/2 от присъдата според чл.38 § 2 от НК на К. Д. - 20.04.2024г.

Окръжен съд гр.С. законосъобразно е приел, че не са налице предвидените в чл.15 от ЗПИИСАННЛСМВЛС факултативни основания за отказ да се признае и изпълни съдебния акт на датския съд. Удостоверението по образец отговаря на изискванията на чл.3 от ЗПИИСАННЛСМВЛС и чл.4 от Рамково решение 2008/909/ПВР на Съвета. Лицето се намира на територията на издаващата държава. То е български гражданин, с местоживееене в Р*. Признаването на присъдата няма да е в противоречие с принципа „non bis in idem“. Съдебният акт е постановен във връзка с деяние, което съставлява престъпление и съгласно българското законодателство по смисъла на чл.242, ал.2 от НК. Не е извършено на територията на Р*. Изпълнението на определеното наказание не е погасено по давност според българското законодателство. Към момента на получаване на присъдата за изтърпяване остава период по-дълъг от 6 месеца от наложената санкция. Тя не включва принудителни медицински мерки или други мерки, които да не могат да бъдат изпълнени в изпълняващата държава. Осъденият Т. не се ползва с имунитет по българското законодателство. Възрастта му не е пречка да носи наказателна отговорност. Лично е участвал в съдебния процес, при който е постановен съдебният акт. Спазен е принципът на особеността.

Пловдивският апелативен съд също намира, че не са налице и основанията по чл.14 от ЗПИИСАННЛСМВЛС за отлагане на признаване на датската присъда или тези по чл.16 от ЗПИИСАННЛСМВЛС за частично

признаване и изпълнение.

Липсват и предпоставките на чл.13 от ЗПИИСАННЛСМВЛС за приспособяване на наложеното наказание. Неговият срок не надвишава максималния такъв по българското законодателство. Съответства по вид на санкцията, предвидена за същото деяние според българския закон.

Липсата на съгласие на осъдения Т. да бъде трансфериран в Р* за изтърпяване на останалата част от наложеното му наказание лишаване от свобода е ирелевантно в случая, тъй като такова не е необходимо. Съгласно чл.6 от Рамково решение 2008/909/ПВР на Съвета съгласието на осъденото лице не се изисква, когато съдебното решение заедно с удостоверение е изпратено до държавата членка, чийто гражданин е и в, която живее, и до държавата членка, в която то ще бъде депортирано, след като бъде освободено от изпълнение на наказанието въз основа на заповед за експулсиране или депортиране, съдържаща се в съдебното решение или в акт на съдебен или административен орган, или на друга мярка, взета в резултат на съдебното решение.

Въззивният съд намира за неоснователно възражението на защитата, че в диспозитива на контролираното решение на първоинстанционния съд е налице пропуск, изразяващ се в липса на посочване на евентуалната дата на условното освобождаване на осъдения Т. от наложеното му наказание лишаване от свобода според чл.38 § 2 от НК на К. Д..

Съгласно чл.17, параграф 1 от Рамково решение 2008/909/ПВР на Съвета при изпълнение на наказанието се прилага правото на изпълняващата държава. Нейните органи са единствено компетентни, при спазване на параграфи 2 и 3, да вземат решения относно процедурата за изпълнение и да определят произтичащите от нея мерки, включително и относно основанията за предсрочно или условно освобождаване. Предсрочното освобождаване според българското законодателство е уредено в процедура, различна от настоящата. По аргумент от разпоредбите на чл.12, ал.8 и ал.9 от ЗПИИСАННЛСМВЛС компетентният съд няма задължение да вземе отношение по този въпрос, а и не може.

Не се споделя и оплакването на защитата за непроведена консултация по чл.9, ал.1 от ЗПИИСАННЛСМВЛС между компетентните органи на издаващата и изпълняващата държави. Касае се за възможност, но

не и задължение.

Видно от разменената информация молбата на осъденото лице заповедта за експулсирането му да бъде разгледана от датски съд не оказва влияние върху искането на компетентния орган на държавата членка за прехвърляне. Удостоверението по образец не е оттеглено от издаващата държава, нито неин компетентен орган е уведомил, че наложеното наказание не подлежи на изпълнение.

Поради изложеното искането на осъдения Т. да не се приеме за изпълнение в Р* наказанието, наложено му в К. Д., не следва да бъде уважено.

Окръжен съд гр.С. законосъобразно и обосновано е стигнал до извода, че следва да се признае и приеме за изпълнение присъда /съдебно решение/ от 07.04.2022г., постановена от Върховния съд на Западна Д., с номер *.*.*****-**, влязла в сила на 07.04.2022г., с която осъденият Т. е признат за виновен за трафик на наркотични вещества, квалифицирано като престъпление по параграф 191 от Наказателния кодекс на К. Д., съответстващо на престъпление по чл.242, ал.2 от НК на Р*, за което деяние му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от 6 години или 2191 дни.

Първоинстанционният съд е преценил, че осъденото лице не е с висока степен на обществена опасност. В изключение от правилото на чл.57, ал.1, т.2, б. „а“ от ЗИНЗС, на основание чл.57, ал.3 от ЗИНЗС е определил първоначален „общ“ режим на изтърпяване на наказанието лишаване от свобода.

Съобразно чл.12, ал.9 от ЗПИИСАННЛСМВЛС при изпълнение на наказанието лишаване от свобода е приспаднало времето, през което осъденият е бил задържан по време на наказателното производство, както и времето, през което търпи наложеното наказание, считано от 20.04.2021г. до фактическото му предаване в Р* за изпълнение на наказанието по признатия за изпълнение съдебен акт.

Поради изложеното Пловдивският апелативен съд счита атакуваното решение за правилно, законосъобразно и съответно на събраните по делото доказателства. Не са налице основания за неговата отмяна и изменение, поради което трябва да се потвърди. Жалбата срещу него, като неоснователна,

следва да се остави без уважение.

С оглед на горното и на основание чл.12 от ЗПИИСАННЛСМВЛС
съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 22/18.07.2023г. на Окръжен съд гр.С.,
постановено по ЧНД № 67/2023г. по описа на същия съд.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____